

Dosarul nr. 2ra-309/22
2-20108598-01-2ra-04032022

prima instanță: Judecătoria Ungheni – M. Stratan
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, A. Malii, I. Dutca

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea de asigurări-reasigurări „Moldcargo” societate pe acțiuni împotriva lui Vasile Scutaru cu privire la recuperarea despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Vasile Scutaru și s-a menținut hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Ungheni, prin care s-a admis acțiunea societății de asigurări-reasigurări „Moldcargo” societate pe acțiuni,

constată:

La 03 septembrie 2020, societatea de asigurări-reasigurări „Moldcargo” societate pe acțiuni (în continuare SAR „Moldcargo” SA), reprezentată de avocatul Grigorii Mazarenco, a depus prin intermediul oficiului poștal cerere de chemare în judecată împotriva lui Vasile Scutaru cu privire la recuperarea despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 5-7, 49).

În motivarea acțiunii a invocat că, la 10 februarie 2018, Vasile Scutaru, conducând în Republica Italiană autovehiculul Ford Galaxy, cu n/î FHV 153, a tamponat autovehiculele Fiat Qubo, cu n/î EP031JL și Peugeot 207, cu n/î DV691GG, părăsind locul comiterii accidentului rutier.

Potrivit actelor organului de poliție din Republica Italiană, vinovat de producerea accidentului rutier din data de 10 februarie 2019 și de părăsirea locului comiterii accidentului rutier a fost recunoscut Vasile Scutaru.

De asemenea, conform procesului-verbal nr. 2018-92-01-076 de investigații și constatări, emis de organul de poliție din comuna Pesaro, Republica Italiană, la momentul comiterii accidentului, Vasile Scutaru nu poseda permis de conducere și a părăsit locul accidentului.

Reclamanta a remarcat că, la momentul producerii accidentului rutier, Vasile Scutaru posedă contractul și polița de asigurare de răspundere civilă auto externă nr. RCAE nr. 001545139 eliberată de SAR „Moldcargo” SA.

La fel, SAR „Moldcargo” SA a menționat că, în urma accidentului rutier menționat, au fost cauzate vătămări corporale Marinei Saco, Sarei Borgogni și Simonettei Gabrielli.

Potrivit debit-notelor parvenite, suma prejudiciului cauzat constituie:

- 9 947,50 de euro pentru vătămări corporale cauzate dnei Sara Borgogni și dnei Gabrielli Simonetta;

- 3 063,04 euro pentru vătămări corporale cauzate dnei Marina Saco;

- 5 718,66 de euro pentru reparația autovehiculelor Fiat Qubo cu n/î EP031JL și Peugeot 207 cu n/î DV691GG.

Reclamanta a indicat că, în temeiul contractului de asigurare și ordinului cu privire la achitarea despăgubirii de asigurare nr. 1628-d din 16 octombrie 2018, nr. 1979-d din 10 decembrie 2018, nr. 354-d din 06 martie 2019 și nr. 2288-d din 21 octombrie 2019, asigurătorul SAR „Moldcargo” SA a achitat sumele despăgubirilor de asigurare produs la 10 februarie 2019 și vinovat de comiterea căruia a fost recunoscut Vasile Scutaru.

SAR „Moldcargo” SA a notat că, prin prisma art. 29 lit. e) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, asigurătorul are dreptul să înainteze acțiune de regres persoanei răspunzătoare de producerea pagubelor atunci când contrar prevederilor legale care reglementează circulația rutieră pe drumurile naționale și cele locale, persoana răspunzătoare de producerea accidentului a părăsit locul lui.

Deopotrivă, art. 29 lit. c) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 prevede că asigurătorul are dreptul să înainteze acțiune de regres persoanei răspunzătoare de producerea pagubelor atunci când persoana răspunzătoare de producerea accidentului conducea autovehiculul fără permis de conducere, cu încălcarea regulilor privind permisul de conducere, sau în decursul termenului de aplicare a măsurii de siguranță privind ridicarea provizorie a permisului de conducere.

Reclamanta SAR „Moldcargo” SA a solicitat prin cererea de chemare în judecată încasarea de la Vasile Scutaru în beneficiul său a sumei de 18 729,20 de euro, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul de asigurare compensat, a sumei de 11 023 de lei, cu titlu de compensare a taxei de stat achitate la depunerea acțiunii și suma de 8 000 de lei, cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Ungheni s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de SAR „Moldcargo” SA.

S-a încasat de la Vasile Scutaru în beneficiul SAR „Moldcargo” SA despăgubirea de asigurare în urma accidentului produs la 10 februarie 2018 în Republica Italiană în mărime totală de 18 729,20 de euro, sau echivalentul în monedă națională, cu aplicarea cursului oficial al leului moldovenesc valabil la data executării obligației, precum și cheltuielile de judecată, compuse din taxa de stat în cuantum de 11 023 de lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 8 000 de lei (f.d. 71, 80-85).

La 22 februarie 2021, Vasile Scutaru a declarat apel împotriva hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătorei Ungheni (f.d. 76).

Completul consideră că, la demararea căii de atac în ordine de apel, Vasile Scutaru a respectat modul și termenul prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă.

Prin decizia din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Vasile Scutaru și s-a menținut hotărârea din 29 iulie 2020 a Judecătorei Ungheni (f.d. 141, 142-149).

În consolidarea soluțiilor, prima instanță și instanța de apel au reținut că autoritățile Republicii Italiene l-au recunoscut pe Vasile Scutaru vinovat de producerea accidentului rutier din data 10 februarie 2019, care aflându-se la volanul automobilului Ford Galaxy, cu n/î FHV 153, a tamponat autovehiculele Fiat Qubo, cu n/î EP031JL și Peugeot 207, cu n/î DV691GG.

Prin actele organelor de poliție italiene, s-a constatat că Vasile Scutaru a încălcat art. 141, p. 2 și p. 11 Cds; a comis infracțiunea prevăzută la art. 116 p. 15 și p. 17, prin conducerea autovehiculului fără permis de conducere, precum și părăsirea locului comiterii accidentului rutier, evadare și omiterea acordării ajutorului de urgență (f.d. 28-29, 30-31, 35).

Totodată, s-a constatat că în urma accidentului rutier au fost cauzate vătămări corporale Marinei Saco, Sarei Borgogni și Simonetta Gabrielli, precum și s-au cauzat prejudicii materiale pentru deteriorarea automobilelor Fiat Qubo, cu n/î EP031JL și Peugeot 207, cu n/î DV691GG.

Instanțele inferioare au notat că, din conținutul Cărții internaționale de asigurare externă pentru autovehicule nr. RCAE nr. 001545139, valabile din 02 septembrie 2017 până la 01 septembrie 2018, emisă de compania de SAR „Moldcargo” SA, se atestă că în calitate de asigurat a fost indicată Nicoleta Scutaru, pentru exploatarea autovehiculului de model Ford Galaxy, cu n/î FHV153 (f.d. 14).

La fel, instanțele inferioare au remarcat că SAR „Moldcargo” SA a recunoscut evenimentul produs la 10 februarie 2018 drept caz asigurat și a dispus achitarea despăgubirii de asigurare persoanelor păgubite, după cum urmează: pentru vătămări corporale cauzate Sarei Borgogni și Simonetta Gabrielli – suma de 9 947,50 de euro; pentru vătămări corporale cauzate Marinei Saco – suma de 3 063,04 euro și pentru reparația autovehiculelor FIAT QUBO, cu n/î EP031JL și Peugeot 207, cu n/î DV691GG – suma de 5 718,66 de euro.

Cu referire la faptul că în privința lui Vasile Scutaru nu a fost emisă o decizie de sancționare și constatare a vinovăției acestuia pe teritoriul Republicii Moldova, instanțele inferioare au considerat drept pertinente probele prezentate de compania de asigurări. Or, lipsa deciziei agentului constator a organelor de resort din Republica Moldova nu generează în mod obligatoriu și respingerea în mod arbitrar a cererii de chemare în judecată, deoarece legislația națională acordă expres dreptul persoanei la repararea integrală a prejudiciului cauzat, iar ca condiție a răspunderii și obligării la repararea prejudiciului este factorul de vinovăție în comiterea prejudiciului patrimonial (Avizul consultativ nr. 4ac-28/13 din 11 noiembrie 2013 al Curții Supreme de Justiție).

Astfel, instanțele inferioare au conchis că, prin prisma art. 29 lit. c) și e) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă, pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 22 decembrie 2006, asiguratorul

SAR „Moldcargo” SA este în îndreptăţit să pretindă în regres de la Vasile Scutaru compensarea sumei despăgubirii de asigurare achitate.

La 18 februarie 2022, Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov, a declarat recurs împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curţii de Apel Chişinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate şi a hotărârii din 29 iulie 2020 a Judecătoriei Ungheni, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în prima instanţă, în alt complet de judecată (f.d. 157-167).

În motivarea recursului a invocat că instanţa de apel nu a dat o apreciere legală corectă faptului că prima instanţă a examinat prezenta cauză în lipsa pârâtului, care nu a fost citat legal.

Instanţa de apel trebuia să aprecieze faptul că prima instanţă l-a citat la o adresă unde nu domiciliază şi pe care nici nu o deţinea în posesie sau proprietate, deoarece imobilul a fost vândut la 08 iulie 2020, adică până la depunerea acţiunii în instanţa de judecată.

De asemenea, recurentul a menţionat că prima instanţă a examinat speţa dată, fără a constata circumstanţele esenţiale ale pricinii, care au importanţă în litigiile cu privire la repararea prejudiciului material ca urmare a conducerii unui mijloc de transport, precum şi condiţiile înaintării acţiunii în regres, iar decizia Curţii de Apel Chişinău nu este motivată prin prisma argumentelor şi normelor de drept expuse în şedinţa de judecată şi cererea de apel cu privire la netemeinicia hotărârii primei instanţe.

Recurentul a observat că în instanţa de apel a invocat argumente şi motive, care nu au fost apreciate nici într-un fel, iar acest fapt denotă că instanţa a examinat superficial cauza, nu a analizat şi apreciat probele prezentate şi nu le-a dat apreciere prin prisma admisibilităţii lor. Astfel, instanţa de apel a dat apreciere raporturilor obligaţionale între părţile litigante doar în baza probelor administrate de reclamantă, fapt prin ce nu a asigurat respectarea garanţiilor unui proces echitabil.

Aşa, instanţa de apel nu a ţinut cont de faptul că reclamanta nu a probat documentarea dosarului de daune, fixarea deteriorărilor pretinselor automobile, nu a verificat dacă vinovatul de producerea accidentului a fost invitat la examinarea şi constatarea pagubelor, precum şi la stabilirea cuantumului prejudiciului material pretins.

Respectiv, în condiţiile speţei, nu este clar în ce temei şi în baza cărui probatoriu asigurătorul a achitat sumele băneşti pretinse şi în contul cui a achitat banii. Ba mai mult ca atât, SAR „Moldcargo” SA a efectuat transferurile bancare în contul beneficiarului „Intensa Sanpaolo Spa”, însă, nu este clar cine este acest beneficiar şi care este temeiul juridic în baza căruia a fost efectuat transferul.

La fel, în opinia recurentului, instanţa de apel a aplicat greşit normele de drept material pertinente speţei şi a examinat un raport juridic cu element de extraneitate, aplicând legislaţia Republicii Moldova, care nu trebuia să fie aplicată.

În acest sens s-a invocat că prezenta speţă este un litigiu cu element de extraneitate, iar drept urmare trebuia examinată ţinând cont de normele specifice, or, prevederile Legii nr. 414/2006 nu sunt aplicabile la caz, deoarece guvernează doar raporturile juridico-civile născute în baza contractelor de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto interne, dar nu şi a celor externe.

Astfel, în speță, urma a se ține cont de locul producerii accidentului rutier și reieșind din acest fapt să se dea apreciere necesității aplicării legislației italiene și dacă, conform acesteia, motivele invocate de reclamantă constituie temei de regres.

La 04 martie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimă SAR „Moldcargo” SA pentru notificare copia recursului declarat de Vasile Scutaru împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, explicându-i dreptul de a depune referință asupra acestuia (f.d. 171).

Prin referința depusă la 11 aprilie 2022, intimata SAR „Moldcargo” SA a solicitat a declara inadmisibil recursul lui Vasile Scutaru împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău sau, după caz, respingerea recursului, cu menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 06 octombrie 2021 (f.d. 141). Conform extrasului din poșta electronică cu adresa „stefan.baes@justice.md”, decizia motivată a instanței de apel a fost notificată electronic reprezentantului recurentului, avocatului Natalia Pavlov, la 20 decembrie 2021 (f.d. 152).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 18 februarie 2022 (f.d. 157).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov, rezultă că aceștia nu au evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o

hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului și reprezentantului acestuia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Vasile Scutaru a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de apel, care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher v. Cehia*, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera

recursul declarat de Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov, împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vasile Scutaru, reprezentat de avocatul Natalia Pavlov, împotriva deciziei din 06 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas